

JAKOB WEGELIUS

LA MONA DE L'ASSASSÍ

Traducció del suec
d'Elena Martí i Segarra

El jardí secret
de VIENNA

Laltre dia el Capità em va donar una màquina d'escriure vella.

És una Underwood núm. 5, un model de l'any 1908. L'havia comprada aquí, a un ferroveller del port de Lisboa. Tenia algunes tecles trencades i li faltava la palanca de retorn de carro. Però el Capità sap que a mi m'agrada arreglar tota mena de trastos espatllats.

M'ha costat uns quants vespres reparar la meva Underwood núm. 5. Aquestes ratlles són el primer que hi escric. De fet, hi ha un parell de tecles que encara s'encallen, però res que unes alicates i quatre gotes d'oli lubricant no puguin solucionar.

Però això pot esperar a demà. Des de la finestra de la meva cabina veig que a fora ja és fosc. Els llums dels vaixells, ancorats al riu, espurnegen damunt la superfície de l'aigua negra. Acabo de penjar la meva hamaca i no trigaré gens a gitar-m'hi.

Tant de bo aquesta nit no m'assetgin aquells terribles malsons...

Torna a ser de nit.

Avui el Capità i jo hem estat de sort. Cada matí, a trenc d'alba, anem a un cafè del port on solen reunir-se els mariners sense feina amb l'esperança que aquell dia algú els llogui per guanyar-se el jornal. En general no surt res, però avui a nosaltres ens han contractat, i hem estat carregant sacs de carbó de sol a sol. El sou era baix, però necessitem fins a l'últim cèntim que puguem guanyar. Tinc l'esquena i els braços adolorits, i em pica la pell per culpa de la pols del carbó.

Però sobretot estic cansada. Ahir tampoc vaig descansar bé. Ja deu fer un mes llarg que no dormo tota la nit sencera, sense que em desvetllin els malsons.

I són sempre els mateixos, que es repeteixen.

Algunes nits em trobo novament a la sala de màquines del *Song of Limerick*. Uns braços forts em subjecten des del darrere mentre la màquina de vapor s'embala i el vaixell està a punt d'enfonsar-se.

Altres nits somio el comissari Garreta. Està tot fosc i no sé on sóc. Potser entre les tombes del cementiri de Prazeres. Només veig els ulls diminuts d'en Garreta, que brillen amb fredor sota l'ala del barret. I sento l'olor aspra de pólvora cremada del seu revòlver. El tret encara em ressona a les orelles.

Però el malson més esfereïdor té a veure amb el Capità. Jo m'estic dreta sota la pluja, esperant-lo davant d'una enorme porta de ferro enmig d'un mur molt alt. El temps va passant i la gelor em penetra fins al moll de l'os. Em dic a mi mateixa

que la portalada de ferro s'obrirà d'un moment a l'altre. Però, en el fons del meu cor, sé que m'enganyo. Això no succeirà mai. El Capità es quedarà per sempre a l'altra banda del mur.

De vegades crido en somnis. Una nit, no fa pas gaire, em vaig despertar de sobte quan el Capità va entrar com un boig a la meva cabina amb una clau anglesa gegant a la mà. M'havia sentit xisclar i havia pensat que algú s'havia esmunyit furtivament a bord, disposat a fer-me mal. I el cert és que podria haver estat ben bé així; el Capità i jo ens hem guanyat enemics d'allò més perillosos, aquí a Lisboa.

Bé, per avui ja n'hi ha prou; estic massa rendida per seguir escrivint. Ja continuaré demà al matí. Quina alegria tenir la meva Underwood núm. 5!

Aquest vespre fa boira. Ha arribat des de l'Atlàntic en el transcurs de la tarda. Fa tot just un moment he pujat a coberta, i amb prou feines es veia res més enllà de les grues del moll. De tant en tant, des del riu se senten les rogalloses sirenes de boira i el so de les campanes dels vaixells. Tot plegat sona un pèl fantasmagòric.

Avui el Capità i jo també hem passat la jornada carregant sacs de carbó. Mentrestant, jo he pensat en la meva Underwood núm. 5. I ara ja he decidit per a què la faré servir.

Escriuré la veritat.

La veritat sobre l'assassinat de l'Alphonse Morro.
Perquè tothom sàpiga què va passar en realitat.
I potser el fet d'escriure-ho m'ajudi a desempallegar-me
dels malsons.

